

Zijn weldaden

Prijs de Heer, mijn ziel, vergeet niet één van zijn weldaden. (Ps. 103, 1)

Dankbaarheid is een positieve levensinstelling. Het is een manier om zó naar het leven te kijken, dat het goede tot zijn recht komt en niet vergeten wordt. En omdat God de oorsprong is van al het goede, is dankbaarheid ook een snelle en aangename weg naar God. Het gevolg is dat dankbaarheid ook de geestelijke gezondheid bevordert. Met dankbare mensen hebben we graag te doen, en zo is de dankbaarheid ook een remedie tegen isolement. Paulus schrijft: "Dank God onder alle omstandigheden" (1 Tess. 5:18). Een andere vertaling luidt: "Dankt God voor alles", maar dat is toch wel te veel verlangd. Dat brengt wellicht de vraag mee: Hoe staat het tegenwoordig met de dankbaarheid in mijn leven?

Dankbaarheid betekent de dingen terugvoeren tot hun bron en ze niet als vanzelfsprekend in bezit nemen. Ondankbare mensen verstikken zoveel goeds en maken daardoor het leven nogal ongenietbaar. Jezus was een dankbare mens. Hij dankte voor de grote en de kleine dingen van het leven: voor een beker water van de Samaritaanse vrouw en ook voor de vriendschap met Marta, Maria en Lazarus. Hij sprak een dankgebed voor iedere maaltijd maar ook vóór hij Lazarus opwekte uit het graf. Hij dankte zijn Vader met de woorden van de psalmen, maar soms ook heel spontaan met eigen woorden. Dat behoedde zijn leven voor oppervlakkigheid en deed hem leven in innige vereniging met zijn Vader, die alles voor hem betekende. Daar hoort een vraag bij, en wel: Hoe vaak doe ik dat, danken met een vertrouwd gebed of met eigen woorden?

Dankbaarheid helpt ook zeer om ons leven zoals het nu is met vertrouwen in Gods hand te leggen. Juist als we ons dankbaar bewust zijn van de trouw en de goedheid van God die in zoveel situaties en gaven tot uiting komen, wordt het ons gemakkelijker om ook datgene, wat we niet doorschouwen of wat ons (intens) verdriet berokkent, aan God toe te vertrouwen. Dat is wat Jezus deed, heel uitdrukkelijk in dat vreselijke doodslijden aan het kruis, met de woorden: "Vader, in uw handen leg ik mijn geest". (Lucas 23:46). Moge ons deze overgave gelukken in de moeilijke uren van ons leven. Ook daarin ligt een bron van innerlijke vrede, die weldadig is voor ons zelf en voor onze omgeving. Laat ik me zelf eens afvragen, in hoeverre ik daarin slaag?

Maria is een inspirerend voorbeeld van een door en door dankbaar mens. Vooral natuurlijk in haar grote danklied dat zij bij het bezoek aan haar nicht Elisabeth zong: "Mijn ziel prijst en looft de Heer; mijn hart juicht om God, mijn redder Grote dingen heeft de Machtige voor mij gedaan" (Lucas 1:46-55). Maar héél haar leven was doortrokken van die dankbaarheid, ook daar, waar zij Jezus niet kon begrijpen of waar zij schijnbaar door Hem werd terug gewezen, zoals bijv. op de bruiloft van Kana. Ze kon toen rustig tot de dienaren zeggen: "Doe maar wat hij jullie zegt, wat het ook is." (Joh. 2:5). Dat zegt ze ook tegen ons, en helpt ons zo tot overgave en dankbaarheid. Mogen wij, mede dank zij Maria, meer en meer in deze houding van overgave en dankbaarheid groeien. Hoe zou dat kunnen gebeuren in mijn leven?